

TRILÓGIA V ZNAMENÍ LEVA

• PRVÁ ČASŤ •

HLAS
VO VETRE

FRANCINE
RIVERSOVÁ

HLAS VO VĚTRE

PRVÁ ČASŤ TRILÓGIE
V ZNAMENÍ LEVA

FRANCINE
RIVERSOVÁ

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
(Voice in the Wind):

© 1993, 2002 and 2012 by Francine Rivers
All rights reserved. Published by
arrangement with Browne & Miller
Literary Associates, LLC.
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2016 KUMRAN, s. r. o.
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Jana Seichertová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Originál obálky:

Robert Papp

Foto na obálke:

Leen Ritmeyer, Elaina Burdo

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-76-9 (súbor)

ISBN 978-80-89487-77-6

*Túto knihu venujem z lásky svojej matke
Friede Kingovej, ktorá je verným príkladom
pokornej služobníčky.*

P R E D S L O V

V roku 1992 sa vydavateľstvo Tyndale House rozhodlo, že začne vydávať vynikajúcu beletriu, ktorá nám pomôže dosahovať náš spoločný cieľ – „uspokojovať duchovné potreby ľudí, najmä prostredníctvom literatúry, ktorá je v súlade s biblickými zásadami“. V predchádzajúcich rokoch vydávalo prevažne Biblie a diela náučnej literatúry od známych autorov, ako boli Tim LaHaye a James Dobson. Beletriu sme vydávali už pred tým, ako prišli do módy „kresťanské romány“, no netvorila veľkú časť nášho edičného plánu.

Postupne sme si však uvedomili, že náš cieľ môžeme efektívne dosiahnuť prostredníctvom beletrie, lebo oslovuje skôr srdcia ako mysle.

Beletria je zábavná. Dobre napísaný román zaujme čitateľov. Podobne ako oni, aj my sme zostávali hore až do druhej ráno, aby sme dokončili dobrý román. Ale vydavateľstvo Tyndale má väčší cieľ, než iba zabávať svojich čitateľov. Chceme im pomôcť ďalej rásť!

Uznávame, že autori sú v postavení, ktoré im umožňuje oboznamovať čitateľov s ich hodnotami a názormi na svet. Ale s touto príležitosťou prichádza aj hrozba. Aké hodnoty a názory na svet komunikuje autor? V najlepšom prípade súčasní autori beletrie prinesú skreslený názor na svet a v najhoršom zasejú do srdca svojich čitateľov negatívne hodnoty a nezdravé postoje. My sme chceli stanoviť úplne novú normu pre beletriu.

Preto sme začali hľadať spisovateľov prinášajúcich posolstvo, ktoré pomôže našim čitateľom ďalej rásť. A spoznali sme Francine Riversovú.

Francine bola na začiatku svojej kariéry veľmi úspešnou autorkou ľubostných románov určených pre širokú verejnosť. Keď sa však stala kresťankou, chcela využiť svoj talent a priniesť svojim čitateľom hodnoty viery. Jedným z jej prvých projektov bola trilógia *V znamení leva*.

Keď som si prečítal rukopis prvej časti *Hlas vo vetre*, bol som unesený silou príbehu.

Preniesol ma späť do prvého storočia – do Jeruzalema, Germánie, Ríma a Efezu. Sprevádzal som Hadašu snažiacu sa žiť podľa svojej viery v rímskej pohanskej domácnosti. Prežíval som strach s gladiátorom čeliacim nepriateľom v aréne. No predovšetkým som sa prostredníctvom ich zážitkov naučil niečo o odvahe.

S hrdosťou vám predstavujeme nové vydanie trilógie *V znamení leva*. Verím, že osloví vaše srdce rovnako ako moje a srdcia tisícov ďalších čitateľov.

MARC D. TAYLOR
prezident vydavateľstva
Tyndale House

Ú V O D

Keď som sa v roku 1986 stala znovuzrodenou kresťankou, túžila som sa deliť o svoju vieru s ostatnými. Nechcela som však nikoho uraziť a riskovať „stratu“ starých priateľov a príbuzných, ktorí neverili v Ježiša ako Pána a Spasiteľa tak ako ja. Dlhو som váhala a mlčala. Zahanbená a sklamaná vlastnou zbabelosťou som sa napokon vydala na cestu hľadania viery mučeníkov. *Hlas vo vetre* je jej výsledkom.

Pri písaní Hadašinho príbehu som zistila, že odvahu nemôžeme „vyrobiť“ naším vlastným úsilím. Keď sa však celým srdcom odovzdáme Bohu, dodá nám odvahu potrebnú na prekonanie každej životnej skúšky a slová, ktoré nám pomôžu žiť a šíriť vieru.

Ešte vždy sa považujem za zápasiacu kresťanku, ktorá sa dopúšťa mnohých chýb, no Ježiš mi dal nástroj na písanie, aby som od neho mohla získať odpovede. Každá z mojich postáv vyjadruje iný spôsob môjho hľadania Božej perspektívy, pričom každý deň nachádzam v Písme niečo, čo ma oslovuje. Boh má so mnou trepezlivosť a ja si počas štúdia jeho slova postupne osvojujem to, čo sa ma snaží naučiť. Keď sa mi ozve čitateľka, na ktorú hlboko zapôsobil niektorý z mojich príbehov, musím za to ďakovať len Bohu. Všetko dobré pochádza od Otca na nebesiach, ktorý môže použiť akýkoľvek nástroj, aby poučil svoje deti – dokonca aj beletriu.

Keď som začala písať romány s kresťanskou tematikou, mojím najväčším želaním bolo nájsť odpovede na osobné otázky a podeliť sa o ne s ostatnými vo forme príbehov. Teraz si želim oveľa viac. Prahnem po tom, aby Pán pomocou mojich príbehov prebudil v ľuďoch smäd po jeho slove – Biblii. Dúfam, že čítanie Hadašinho príbehu vo vás vyvolá hlad po skutočnom Slove a Chlebe života, Ježišovi Kristovi. Modlím sa, aby ste po dočítaní mojej knihy vzali do rúk Bibliu s novým vzrušením a očakávaním skutočného stretnutia s našim Pánom. Kiež by ste v Písme hľadali čiru radosť z prítomnosti Boha!

Milí moji, oddajte sa celým srdcom Ježišovi Kristovi, ktorý vás miluje. Keď budete piť z hlbkej studne Písma, náš Pán vás občerství, očistí, sformuje a znovu stvorí svojím živým slovom. Lebo Biblia je skutočným dychom Pána, ktorý dáva večný život tým, čo ho hľadajú.

FRANCINE RIVERSOVÁ

P O Ď A K O V A N I E

Chcela by som poďakovať mnohým ľuďom, ktorí mi pomohli v mojej spisovateľskej kariére: môjmu manželovi Rickovi; mojim deťom Trevorovi, Shannon a Travisovi; mojej mamičke Friede Kingovej; a mojim „druhým“ rodičom Billovi a Edith Riversovcom; môjmu švagrovi a mojej švagrinej Everettovi a Evelyn Kingovcom; tete Margaret Freedovej – všetci ma bezpodmienečne milujete a povzbudzujete vo všetkom, čo robím. Som vďačná aj svojej agentke Jane Jordanovej Brownovej. Bez jej vytrvalosti a odborných znalostí by táto kniha možno nikdy nevyšla a ja by som sa už dávno vzdala písania.

Osobitne ďakujem Rickovi Hahnovi, pastorovi Sevastopoľskej kresťanskej cirkvi, ktorý otvoril moje oči a uši kráse Božieho slova; aj členom môjho cirkevného spoločenstva, ktorí mi ukázali, že Boh naozaj každý deň mení životy ľudí. Mnohí ste ma povzbudili tak, že si to ani nedokážete predstaviť, a ja sa teším, že mám toľko bratov a sestier.

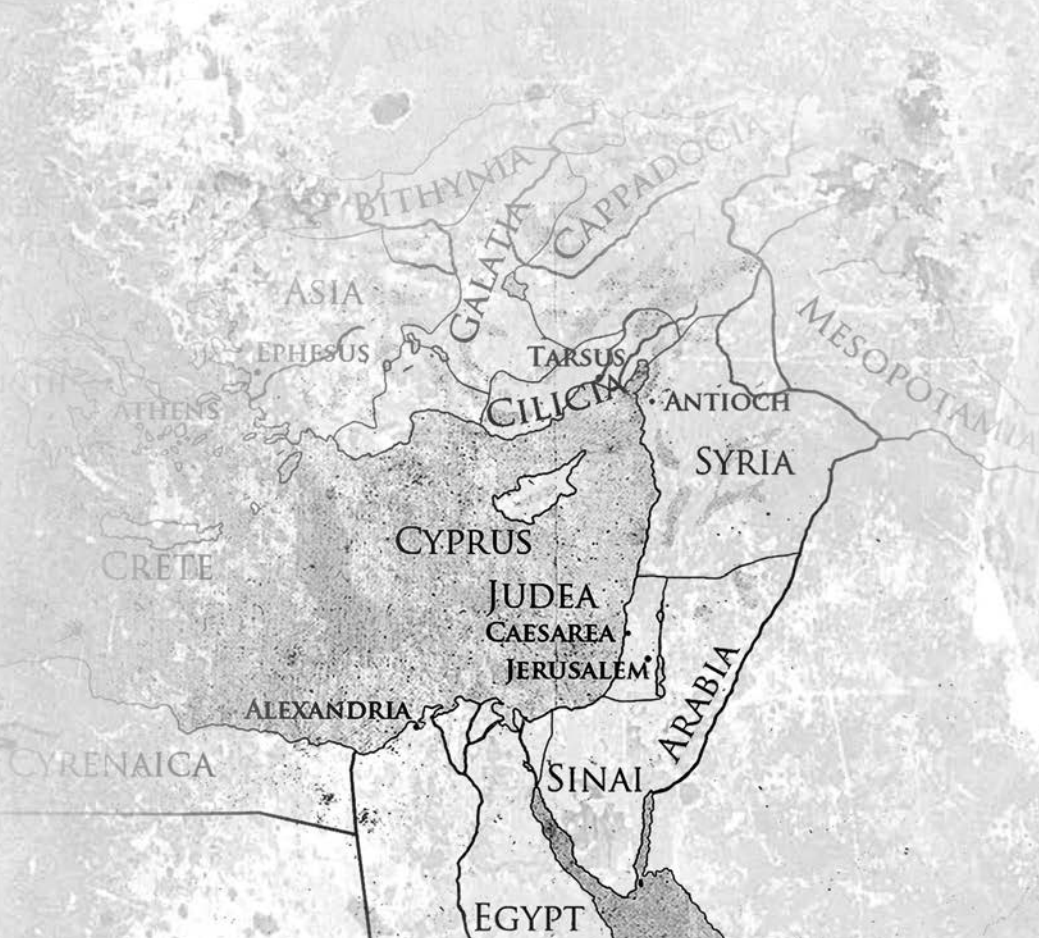
A ešte poznámka k Jenny a Scottovi – čo by som robila bez vás dvoch? Ste drahí môjmu srdcu. Nech vás Pán vždy požehná zdravím a šťastím a, pravdaže, deťmi.

Najväčšmi však chcem poďakovať Pánovi za všetko, čo urobil v mojom živote. Modlím sa, aby požehnal aj túto prácu a prijal ju ako moju pokornú obeť a použil ju na zlepšenie života iných ľudí.

JERUZALEM

Medzi dekoratívne vzory používané v Jeruzaleme patrí židovský svietnik menorá predstavujúci všeobecné osvietenie a obojstranná rozetová obruba symbolizujúca krásu a krehkosť. Tento zvláštny deväťramenný svietnik bol vyrytý v jednom z múrov tzv. palácovej vily v Jeruzaleme, ktorá kedysi pravdepodobne patrila veľkňazovi Annášovi. Táto budova bola zničená v roku 70 nášho letopočtu.

Jeruzalem

TRILÓGIA V ZNAMENÍ LEVA

• PRVÁ ČASŤ •

I

Mesto sa ticho nafukovalo a hnilo na horúcom slnku rovnako ako tisíce tiel ležiacich tam, kde dopadli počas pouličných bojov. Z juhovýchodu fúkal nedýchateľný horúci vietor, ktorý so sebou prinášal hnilobný zápach. Za mestskými hradbami čakala sama smrť v podobe Vespaziánovho syna Tita a šesťdesiat tisíc legionárov, ktorí sa nevedeli dočkať, kedy vypitvajú Božie mesto.

Už pred tým, ako Rimania prešli Údolím trňov a utáborili sa na Olivovom vrchu, súperiace strany za hradbami Jeruzalema pripravovali skazu svojho mesta.

Židovskí zlodeji, ktorí teraz utekali ako potkany pred rímskymi légiami, nedávno prepadli Jeruzalem, povraždili jeho prominentných občanov a zmocnili sa svätého chrámu. Kňazov vybrali spomedzi seba losovaním, čím zmenili dom modlitby na trh tyranie.

Krátko po zlodejoch prišli rebeli a zelóti. Pod vedením svojich znepriatelených veliteľov – Jána, Šimona a Eleazára – súperiace strany vyčíňali medzi tromi múrmi mesta. Nadutí svojou mocou a pýchou roztrhali Jeruzalem na krvavé kusy.

Eleazár porušil sviatočný deň aj Božie zákony, vtrhol do Antoniovej pevnosti a povraždil rímskych vojakov, ktorí sa v nej modlili. Zelóti sa rozzúrili a pozabíjali tisíce ďalších ľudí snažiacich sa v šalejúcom meste obnoviť poriadok. Zriaďovali nezákonné súdy, zosmiešňovali ľudské aj Božie zákony a pozabíjali stovky nevinných mužov a žien. Domy plné obilia zhoreli uprostred chaosu a v Jeruzaleme čoskoro vypukol hladomor.

Spravodliví Židia sa vo svojom zúfalstve modlili, aby Rím zaútočil na ich nádherné mesto, lebo boli presvedčení, že až potom sa súperiace strany v Jeruzaleme spoja s jediným cieľom: *oslobodiť sa* od Ríma.

Rimania naozaj prišli; nenávidené insígnie niesli vysoko nad hlavami a celou Judeou sa rozliehal ich bojový krik. Dobyli Gadaru, Jotapatu, Bersabe, Jericho aj Cézareu. Mocné légie pochodovali v stopách zbožných pútnikov, ktorí mierili do Jeruzalema zo všetkých kútov Judey, aby slávil Sviatok nekvasených chlebov – Pesach. Desatísíce nevinných ľudí prúdiacich do mesta sa zrazu ocitli uprostred občianskej vojny. Zelóti zatvorili brány, takže pútnici uviazli v pasci. Rimania sa blížili a zvuky ničenia sa niesli údolím Cedron k hradbám Jeruzalema ako ozvena. Titus obklúčil starobylé Sväté mesto, rozhodnutý raz a navždy ukončiť židovskú vzburu.

Jozef, židovský generál dobytej Jotapaty, ktorý padol do rímskeho zajatia, s plačom kričal z prvej časti hradieb, ktorú prekonali legionári. S Titovým dovolením prosil svojich ľudí, aby sa kajali, a varoval ich, že Boh je proti nim a proroctvá skazy sa čoskoro naplnia. Niektorí ho vypočuli a unikli pred zelótmami, no počas úteku padli do rúk chamtivých Sýrčanov. Tí ich nemilosrdne rozsekali v úsilí nájsť zlaté mince, ktoré údajne zhltili pred odchodom z mesta. Ostatní, ktorí neposlúchli Jozefa, zažili na vlastnej koži besnenie rímskej vojnovnej mašinérie. Titus dal vyrúbať stromy v okruhu piatich kilometrov a na ich mieste postavil obliehacie stroje, ktoré vrhali na mesto nespočetné oštepky, kamene, a dokonca aj zajatcov.

Mestom od Horného trhoviska po Akru v dolnej časti a Údolím syrárov medzi nimi zmietala vzbura.

Vnútri chrámu vo svätyni vodca rebelov Ján roztavil posvätné nádoby a zlato si nechal. Spravodliví oplakávali Jeruzalem, nevestu kráľov, matku prorokov, domov pastiera kráľa Dávida. Mesto trhané na kusy vlastnými obyvateľmi ležalo rozpárané a bezmocne čakalo, kedy mu nenávidení nežidovskí cudzinci zasadia smrteľnú ranu.

Sion zničila anarchia a Rím bol pripravený zničiť anarchiu... kedykoľvek... kdekoľvek.

Hadaša objímala svoju matku a so slzami v očiach jej odhrňala čierne vlasy z vychudnutej bledej tváre. Jej matka bola kedysi krásna. Hadaša ju rada pozorovala, ako si uvoľňuje vlasy, kým jej v hustých lesklých vlnách nespľývali na chrbát. Otec ich volal korunou nádhery. Teraz však vyzerali matné a drsné a matkine kedysi červené líca boli biele a vpadnuté. Brucho mala vyduté od podvýživy, kosti na nohách a rukách sa jasne črtali pod sivými šatami.

Hadaša zdvihla matkinu ruku a nežne ju pobozkala. Vyzerala ako vycivená zvieracia laba, ochabnutá a studená. „Mama?“ Nijaká odpoveď. Hadaša pozrela na svoju mladšiu sestru Leu ležiacu na špinavom slamníku v opačnom kúte miestnosti. Našťastie zaspala; aspoň na chvíľu zabudla na utrpenie sprevádzajúce pomalú smrť hladom.

Hadaša znovu pohľadkala matku po vlasoch. Ticho ju zahalilo ako horúci závoj; bolesť v jej prázdnom bruchu bola takmer neznesiteľná. Len včera horko plakala, keď jej matka poďakovala Bohu za jedlo, ktoré sa Markovi podarilo pre nich zohnať – kožu zo štítu mŕtveho rímskeho vojaka.

Ako dlho ešte potrvá, kým všetci zomrú?

Mlčky sa trápila, ale v duchu počula otcov pevný, ale láskavý hlas: „Muži nemôžu uniknúť svojmu osudu, ani keď ho vopred poznajú.“

Ananiáš jej tie slová povedal len pred niekoľkými týždňami, no Hadaši pripadalo, že odvtedy uplynula celá večnosť. V ten deň sa modlil celé predpoludnie a ona mala veľký strach. Vedela, čo sa otec chystá urobiť – to isté, čo urobil už veľa ráz predtým. Pôjde za neveriacimi a bude im kázať o Mesiášovi, Ježišovi Nazaretskom.

„Prečo chceš zase hovoriť s tými ľuďmi? Naposledy ťa takmer zabili!“

„S *tými* ľuďmi, Hadaša? Sú to tvoji príbuzní. A ja som Benjamínovec.“ Ešte vždy cítila na tvári jeho nežný dotyk. „Musíme využiť každú príležitosť na hlásanie pravdy a mieru. Najmä teraz, keď mnohým ľuďom zostáva veľmi málo času.“

Pritisla sa k nemu. „Prosím, neodchádzaj. Otec, dobre vieš, čo sa stane. Ako si bez teba poradíme? Nemôžeš ľuďom priniesť mier. Tu už nijaký nie je!“

„Nehovorím o mieri, čo pochádza zo sveta, Hadaša, ale o Božom. To predsa vieš.“ Tuho ju objal. „Utiš sa, dieťa. Neplač tak žalostne.“

Držala ho ako kliešť. Vedela, že ho nebudú počúvať – nechceli počuť, čo im musel povedať. Šimonovi muži ho rozsekajú na kusy pred davom, aby ľuďom ukázali, ako dopadne každý, kto bude žiadať mier. Neurobili by to prvý raz.

„Už musím ísť.“ Ruky mal pevné a oči láskavé, keď jej zdvihol bradu. „Čokoľvek sa so mnou stane, náš Pán bude vždy s tebou.“ Pobozkal Hadašu a potom ju od seba jemne odstrčil, aby sa mohol rozlúčiť aj so svojimi ďalšími deťmi. „Mark, zostaneš tu s matkou a so sestrami.“

Hadaša chytila matku za ruku a potriasla ju. „Nedovoľ mu zase odísť! Tentoraz nie!“

„Buď ticho, Hadaša. Komu slúžiš, keď sa hádaš so svojím vlastným otcom?“

Matkina výčitka vyznela jemne, no Hadašu silno zasiahla. Matka im často opakovala, že keď človek neslúži Pánovi, nevedomky slúži zlu. Hadaša potlačila slzy a poslúchla; už nepovedala ani slovo.

Rebeka položila dlaň na manželovu tvár zarastenú sivou bradou. Vedela, že Hadaša má pravdu; Ananiáš sa pravdepodobne už nevráti. No ak to bude Božia vôľa, jej manžel sebaobetovaním zachráni niečiu dušu. Stačila by aj jedna. Oči sa jej zaplnili slzami a neodvážila sa prehovoriť. Keby to bola urobila, možno by sa bola pripojila k Hadašiným prosbám, aby zostal v ich bezpečnom malom dome. Ale Ananiáš vedel lepšie ako ona, aké má s ním Pán plány. Dlaňou jej zakryl ruky a ona horko-ťažko zadržala slzy.

„Pamätaj na Pána, Rebeka,“ riekol slávnostne. „V ňom sme spolu.“

Po tých slovách odišiel a už sa nikdy nevrátil.

Hadaša sa sklonila k matke, akoby ju chcela chrániť. Bála sa, že aj ju stratí. „Mama?“ Ešte vždy nijaká odpoveď. Teraz dýchala plytšie a jej pokožka nadobudla popolavý odtieň. Čo Marka tak veľmi zdržalo? Odišiel už na úsvite. Ale Pán im určite nevezme aj jeho...

V tichu malej miestnosti Hadašine obavy rástli. Roztržito hladkala matku po vlasoch. *Prosím, Bože. Prosím!* Slová neprichádzali, aspoň nie zmysluplné. Z hrdla sa jej vydral iba ston. *Prosím... čo? Zabi nás hladom, skôr ako sem prídu Rimania s mečmi alebo nás ukrižujú? Ó, Bože, Bože!* Napokon jej vyklzla z úst prosba, nezrozumiteľná, zúfalá, bezmocná a plná strachu. *Pomôž nám!*

Prečo len prišli do tohto mesta? Hadaša nenávidela Jeruzalem.

Bojovala so zúfalstvom vo svojom srdci. Pripadalo jej ako ťažké závažie, ktoré ju ťahá do tmavej studne. Snažila sa rozpamätať na lepšie časy a šťastnejšie chvíle, no spomienky sa nevynárali.

Pred mnohými mesiacmi, keď sa vydali na cestu z Galiley, im ani na um nezišlo, že by mohli uviaznuť v meste. Noc pred ich príchodom do Jeruzalema jej otec postavil tábor na svahu kopca s výhľadom na Chrámovú horu, kde Abrahám takmer obetoval Izáka. Dlh do noci im rozprával príbehy zo svojho detstva, keď žil neďaleko toho úžasného mesta, o Mojžišových zákonoch, podľa ktorých ho vychovali, o prorokoch a o Ješuuvi, Kristovi.

Hadaši sa v tú noc snívalo o Pánovi, ako kŕmi päťtisíc ľudí na svahu kopca.

Spomenula si, že otec na svitaní zobudil celú rodinu. Slnko stúpalo na oblohu a jeho lúče sa odrážali od mramorového a zlatého chrámu. Celá stavba sa zmenila na nádherný žiarivý maják, ktorý bolo vidieť z veľkej diaľky. Hadaša ešte vždy cítila zbožnú úctu, ktorá sa jej zmocnila pri pohľade naň. „Ach, otec, je nádherný!“

„Áno,“ pritakal slávnostne. „Ale krásne veci často bývajú vnútri skazené.“

Napriek prenasledovaniu a nebezpečenstvu, ktoré na nich čakalo v Jeruzaleme, jej otec prešiel bránou mesta plný radosti a nádeje. Tentoraz ho možno vypočuje viac ľudí z jeho národa a odovzdajú svoje srdce vzkriesenému Pánovi.

V Jeruzaleme však zostalo iba málo stúpcov Cesty. Mnohých uväznili, niektorých ukameňovali a ostatných prinútili odísť. Lazára, jeho sestry a Máriu Magdalénu vyhнали; apoštol Ján, drahý rodinný priateľ, opustil Jeruzalem pred dvomi rokmi a Ježišovu matku vzal so sebou. Hadašin otec však zostal. Každý rok sa so svojou rodinou vracal do Jeruzalema, aby zasadol s ostatnými veriacimi k spoločnému stolu v hornej sieni. Lámali chlieb a víno rovnako ako ich Pán, Ježiš Kristus, večer pred svojím ukrižovaním. Tento rok predstavil jednotlivé chody sederovej večere Simeon Bar Adoniáš:

„Baránok, nekvasený chlieb a horké byliny Pesachu majú pre nás rovnaký význam ako pre našich židovských bratov a naše židovské sestry. Náš Pán predstavuje každý z týchto chodov. Pán je dokonalý Boží baránok, ktorý, hoci bol nevinný, vzal na seba horkosť našich hriechov. Rovnako ako zajatým Židom v Egypte poradili, aby svoje dvere natreli krvou baránka a tým unikli Božiemu hnevu a súdu, tak Ježiš preliat svoju krv za nás, aby sme sa v deň súdu postavili pred Boha bez viny. Sme synovia a dcéry Abraháma a naša viera v Boha nás zachránila prostredníctvom jeho milosrdenstva...“

Nasledujúce tri dni sa postili, modlili a opakovali Ježišovo učenie. Na tretí deň spievali, radovali sa a znovu spoločne lámali chlieb na oslavu Ježišovho zmŕtvychvstania. A každý rok počas poslednej hodiny zhromaždenia Hadašin otec vyrozprával svoj vlastný príbeh. Tento rok nebol výnimkou. Väčšina prítomných počula otcov príbeh už veľa rás, no vždy sa medzi nimi našli noví veriaci a práve na nich sa jej otec obracal.

Stál pred nimi, jednoduchý muž so sivými vlasmi, sivou bradou a tmavými očami vyžarujúcimi svetlo a pokoj. Nebolo na ňom nič pozoruhodné. Dokonca aj keď hovoril, pôsobil obyčajným dojmom. Od ostatných ho odlišoval len dotyk Božej ruky.

„Môj otec bol dobrý človek – Benjamínovec, ktorý miloval Boha a naučil ma Mojžišov zákon,“ spustil ticho a pozeral do očí tých, ktorí sedeli okolo neho. „Mal obchod neďaleko Jeruzalema a oženil sa s mojou matkou, dcérou chudobného oráča. Neboli sme bohatí, ale ani chudobní. Za všetko, čo sme mali, môj otec vzdával slávu a vďaku Bohu.

„Keď prišiel Pesach, zatvorili sme náš malý obchod a vybrali sme sa do mesta. Matka zostala s priateľkami a pripravovala sviatočnú hostinu. Môj otec a ja sme trávili čas v chráme. Počúvať Božie slovo bolo ako jesť mäso a ja som sníval o tom, že sa stanem pisárom. Ale ten sen sa mi nikdy nesplnil. Keď som mal štrnásť rokov, môj otec zomrel, a keďže som nemal bratov ani sestry, musel som prevziať rodinný podnik. Nastali pre mňa ťažké časy, lebo som bol mladý a neskúsený, no Boh sa o mňa postaral.“

Zatvoril oči. „Potom som dostal horúčku. Bojoval som so smrťou. Počul som moju matku, ako plače a volá na Boha. *Pane, modliť som sa, nenechaj ma zomrieť. Moja matka ma potrebuje. Bezo mňa zostane sama a nikto sa o ňu nepostará. Prosím, neber ma ešte k sebe!* Ale smrť prišla. Obklopila ma ako studená tma a vzala si ma.“ Ticho v miestnosti bolo takmer hmatateľné a poslucháči netrpezlivo čakali na záver príbehu.

Nezáležalo na tom, koľko ráz ho Hadaša počula; nikdy ju neunavil a neprestal na ňu pôsobiť. Kým jej otec hovoril, cítila temnú a osamelú silu, ktorá ho ovládala. Zamrazilo ju, tak si rukami objala kolená a pritisla si ich k hrudi.

„Matka mi povedala, že keď ma priatelia niesli k môjmu hrobu, okolo prešiel Ježiš,“ pokračoval jej otec. „Pán počul jej plač a zľutoval sa nad ňou. Keď zastavil smútočný sprievod, moja matka nevedela, kto to je, ale nasledovalo ho veľa ľudí vrátane chorých a mrzákov. Potom ho však spoznala, lebo sa ma dotkol a ja som vstal.“

Hadaša chcela vyskočiť a vykriknúť od radosti. Niektorí prítomní sa rozplakali a na tvárach im videla ohromenie a zbožnú úctu. Ďalší túžili dotknúť sa jej otca, položiť ruky na muža, ktorého znovu prebudil k životu Ježiš Kristus, a mali veľa otázok. Ako sa cítil, keď vstal z mŕtvych? Hovoril s ním? Čo mu náš Pán povedal? Ako vyzeral?

V spoločnosti veriacich sa Hadaša cítila bezpečne a silná. Vnímala tam prítomnosť Boha a jeho lásku. „Dotkol sa ma a ja som vstal.“ Božia moc prekoná všetko.

Keď napokon vyšli z miestnosti na poschodí a otec viedol rodinu späť k ich malému domu, Hadašu znovu ovládol vždy prítomný strach. Vždy sa modlila, aby sa jej otec už nezastavoval a nerozprávaj ľudom svoj príbeh. Keď sa oň podelil s veriacimi, všetci sa rozplakali a rozveselili. Naopak, neveriaci sa mu po jeho vypočutí posmievali. Eufória a pocit bezpečia, ktoré zažívala v spoločnosti ľudí zdieľajúcich jej vieru, zmizli, keď pozorovala svojho otca, ako stojí pred davom a znáša jeho nadávky.

„Počúvajte ma, Judejci!“ zvolal, aby prilákal ľudí k sebe. „Vypočujte si dobrú správu, ktorú vám prinášam.“

Spočiatku ho počúvali. Jej otec bol starý muž a oni boli zvedaví. Proroci vždy poskytovali príležitosť na rozptýlenie. Chýbala mu však výrečnosť náboženských vodcov; hovoril jednoducho od srdca. Ľudia sa na ňom vždy smiali alebo ho zosmiešňovali. Niektorí doňho hádzali zeleninu a ovocie, iní ho nazvali bláznom, no mnohých otcov príbeh o vzkriesení nahneval a nadávali mu do klamárov a rúhačov.

Pred dvomi rokmi ho tak veľmi zbili, že dvaja priatelia ho museli odniesť do malého domu, ktorý si prenajímala ich rodina. Elkán a Benaiáš sa mu snažili dohovoriť.

„Ananiáš, už sa sem nevracaj,“ naliehal naňho Elkán. „Kňazi vedia, kto si, a chcú ťa umlčať. Nie sú takí hlúpi, aby ťa postavili pred súd, no nájde sa veľa zlých mužov, ktorí by splnili cudzie pranie za šekel. Stras si z topánok jeruzalemský prach a vyber sa niekam, kde tvoje posolstvo vypočujú.“

„Kde inde by ho mali počuť ako v meste, kde náš Pán zomrel a potom vstal z mŕtvych?“

„Mnohí z tých, ktorí boli svedkami jeho zmŕtvychvstania, ušli pred väzením a smrťou z rúk farizejov,“ upozornil ho Benaiáš. „Dokonca aj Lazár odišiel z Judey.“

„Nevieš kam?“

„Počul som, že so svojimi sestrami a s Máriou Magdalénou zamieril do Galície.“

„Nemôžem opustiť Judeu. Čokoľvek sa stane, náš Pán ma chce tu.“

Benaiáš chvíľu mlčal a potom pomaly prikývol. „Tak nech sa stane Božia vôľa.“

Elkán pritakal a položil dľaň na ruku jej otca. „Šelemot a Cyrus tu zostávajú. Pomôžu ti, kým budeš v Jeruzaleme. Ja odvediem svoju rodinu z Jeruzalema. Benaiáš ide so mnou. Nech Božia tvár žiari na teba, Ananiáš. Budeme sa modliť za teba, Rebeku aj za vaše deti.“

Hadaša sa rozplakala, lebo jej nádej na odchod z toho prekliateho mesta zhasla. Jej viera bola slabá. Otec vždy odpustil svojim mučiteľom a útočníkom, zatiaľ čo ona sa modlila, aby spoznali pekelný oheň za utrpenie, ktoré mu spôsobili. Často prosila Boha, aby zmenil svoju vôľu a poslal jej otca z Jeruzalema do menšieho, mierumilovného mesta, kde ho ľudia budú počúvať.

„Hadaša, vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré, tým, čo sú povolani podľa jeho rozhodnutia,“ pripomínala jej často matka, aby ju upokojila.

„Čo je dobré na tom, že otca bijú a oplývajú? Prečo otec musí tak veľmi trpieť?“

Na pokojných vrškoch Galiley, s modrým morom pred sebou a s ľaliovým poľom za sebou, Hadaša bola schopná veriť v Božiu lásku. Doma, uprostred týchto kopcov, jej viera bola silná. Zohrievala ju a naplňala jej srdce spevom.

Ale v Jeruzaleme sa trápila. Držala sa svojej viery, no napriek tomu cítila, že jej uniká pomedzi prsty. Ustavične ju sprevádzali pochybnosti a ochromoval strach.

„Otec, prečo nemôžeme byť neveriaci a jednoducho mlčať?“

„Sme povolani, aby sme sa stali svetlom sveta.“

„S každým rokom nás nenávidia viac a viac.“

„Naším nepriateľom je nenávisť, Hadaša, nie ľudia.“

„Bijú ťa ľudia, otec. Nevaroval nás náš Pán, aby sme nehádzali perly sviniam?“

„Hadaša, ak mám zomrieť preňho, s radosťou to urobím. To, čo robím, je podľa jeho dobrého rozhodnutia. Pravda nikdy nevyjde naprázdno. Musíš mať vieru, Hadaša. Spomeň si na svoj sľub. Sme súčasťou tela Kristovho a v Kristovi máme večný život. Nič nás nemôže odlúčiť. Nijaká sila na zemi. Dokonca ani smrť.“

Pritisla si tvár na otcovu hruď a jeho drsná pletená tunika jej poškrabala pokožku. „Prečo doma dokážem veriť a tu nie, otec?“

„Lebo nepriateľ vie, kde si najzraniteľnejšia.“ Dľaňou jej prikryl ruku. „Spomínaš si na Jozafátov príbeh? Synovia z Moabska